

Είναι η μοναδική φορά που βγάζουμε Δελτίο Τύπου το οποίο δεν σχετίζεται μόνο με θέματα υγείας αλλά αφορά κυρίως την **ανθρώπινη αξιοπρέπεια**. Προβληματιστήκαμε για την έκδοση αυτού του δελτίου τύπου, όχι από δυσκολία έκφρασης της άποψής μας, αλλά κυρίως γιατί αφορά ένα φλέγον ζήτημα που έχει κυριολεκτικά διχάσει την Ελληνική κοινωνία. Οφείλουμε όμως να γνωστοποιήσουμε στην κοινή γνώμη τις δικές μας θέσεις.

Το τελευταίο χρόνο έχουμε γίνει συστηματικά παραλήπτες καταγγελιών για τις σκληρές συνθήκες που βιώνουν οι μετανάστες-κρατούμενοι στον κέντρα κράτησης της περιοχής του Ελληνικού αλλά και αλλού. Αρχικά τέθηκε προς εμάς το αίτημα φαρμακευτικής κάλυψης κρατουμένων από την αρμόδια διοίκηση του όμορου αστυνομικού τμήματος, και φυσικά ανταποκριθήκαμε άμεσα, όπως ανταποκρινόμαστε σε κάθε αίτημα βοήθειας προς φορείς (αστυνομικά τμήματα, κοινωνικές υπηρεσίες δομών κλπ). Στην συνέχεια πληροφορηθήκαμε από άλλους ανθρώπους που έρχονται σε επαφή με τους κρατούμενους μετανάστες, ό,τι η κατάσταση που επικρατεί σε αυτούς τους χώρους κράτησης **είναι κάτι παραπάνω από δραματική**. Άνθρωποι στοιβάζονται σε κελιά και χώρους όπου έχουν φτιαχτεί για πολύ μικρότερο αριθμό κρατουμένων, και κρατούνται χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο έγκλημα – μόνο και μόνο επειδή έχουν εισέλθει στην χώρα χωρίς νομιμοποιητικά χαρτιά – και παράλληλά κάποιοι κρατούνται πέρα από τον νόμιμο χρόνο κράτησης που είναι οι 18 μήνες, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Οι άνθρωποι εκεί ζουν **χωρίς φάρμακα, ιατρική φροντίδα, χωρίς τα βασικά είδη υγιεινής** (σαπούνια, οδοντόπαστες κλπ.), ο ένας πάνω στον άλλον, με ελάχιστη ώρα καθημερινού προαυλισμού, με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει για την ψυχική και σωματική τους υγεία. Άνθρωποι που έχασαν τα πάντα και τώρα τους στερούμε ακόμα και την αξιοπρέπεια τους, βάζοντας σε άμεσο κίνδυνο την υγεία τους. Όλα αυτά τα γνωρίζαμε ήδη αφού έχουν κατά καιρούς γίνει ήδη γνωστά από διάφορα δημοσιεύματα.

Γίναμε μάλιστα αποδέκτες **επώνυμης έγγραφης καταγγελίας από εργαζόμενο μέσα από αυτά τα κέντρα κράτησης**, όπου όσα περιγράφονται, μας φέρνουν στο μυαλό ευθέως συνθήκες εγκλεισμού **σε στρατόπεδα συγκέντρωσης άλλων τραγικών εποχών. Καθίσταται πλέον επιτακτική ανάγκη να καταγγείλουμε δημόσια εκείνα για το οποία γινόμαστε μάρτυρες και για τα οποία νιώθουμε πως πέραν από το προφανές της κατάφορης παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θίγεται η δική μας αξιοπρέπεια και ανθρωπιά.**

Το βασανιστικό δίλημμά μας αφορά κυρίως στον τρόπο με τον θα μπορέσουμε να συνδράμουμε τους ανθρώπους αυτούς χωρίς όμως να καταστούμε συνένοχοι σε μια βάνουση κατάσταση. Αρνούμενοι τη βοήθεια προς τα κέντρα κράτησης, αφήνουμε τους ανθρώπους αυτούς στην άθλια μοίρα τους. Προσφέροντας βοήθεια δίχως να παίρνουμε θέση, γινόμαστε συνένοχοι.

Αποφασίζουμε λοιπόν να δηλώσουμε δημόσια πως ενώ έχουμε κάθε διάθεση να βοηθήσουμε, **θεωρούμε απαράδεκτο ανθρώπινες ψυχές να στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, να είναι κλεισμένοι κατά δεκάδες σε χώρους κράτησης τμημάτων που έχουν φτιαχτεί για 5-6 άτομα**. Θεωρούμε αδιανόητο να δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα να βασανίζονται άνθρωποι που διέσχισαν εκατοντάδες χιλιόμετρα με τα πόδια μέσα από εμπόλεμες ζώνες, κάποιοι από αυτούς καταδιωκόμενοι από φανατικές ομάδες και μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Άνθρωποι σαν εμάς, που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους παίρνοντας ελάχιστα ρούχα και τρόφιμα, κρατώντας στα χέρια τα μικρά παιδιά τους, περνώντας μέσα από ναρκοπέδια, διασχίζοντας ποτάμια και την θάλασσα της Μεσογείου, που έχει γίνει ένα απέραντο νεκροταφείο, όπως δημόσια καταγγέλλουν πλήθος διεθνών οργανισμών.

Η ίδια η υπόσταση μας ως κοινωνικό ιατρείο σε μια χώρα που πλήττεται βάνουσα από έναν οικονομικό πόλεμο, δεν μας επιτρέπει να δεχτούμε τέτοιες καταστάσεις. Σε διαφορετική περίπτωση θα ήμασταν ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα από αυτά που κατά δεκάδες εφησυχάζουν μια ήδη κοιμισμένη συνείδηση. Πως θα μπορούσαμε άλλωστε να δεχτούμε αυτή την κατάσταση όταν εμείς οι ίδιοι ως λαός έχουμε βιώσει

επανειλημμένα σφαγές και προσφυγιά; Ας αναλογιστούμε, οι δικοί μας πρόσφυγες ήταν «νόμιμοι» και με χαρτιά όταν το έσκαγαν για να σωθούν;

Από τη θέση του Κοινωνικού Ιατρείου γνωρίζουμε πολύ καλά πως ως χώρα αδυνατούμε να προσφέρουμε την βοήθεια που έχουν ανάγκη οι μεταναστευτικές μάζες. Ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν θα κάνουμε ότι **δεν βλέπουμε την υποκριτική στάση άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που χρησιμοποιούν την χώρα μας σαν ένα είδους buffer zone (νεκρή ζώνη) ανάμεσα στην Ευρώπη και Ασία/Αφρική, εγκλωβίζοντας όλους τους μετανάστες που προσπαθούν να περάσουν στην «εύρωστη» Ευρώπη**, οι οποίοι πέφτοντας θύματα εκμετάλλευσης σε όλα τα στάδια δέχονται από την Ελλάδα το τελικό χτύπημα.

Κλείνουμε, κάνοντας γνωστό ό,τι πριν τα Χριστούγεννα μάθαμε ότι στον χώρο κράτησης του Ελληνικού έφτασαν επιπλέον 75 γυναίκες με πολλά προβλήματα υγείας. Και πάλι ζητήθηκε η δική μας βοήθεια. Απευθυνόμαστε στην νέα κυβέρνηση τονίζοντας ότι είναι υποχρέωση τους κράτους μας να παράσχει ιατροφαρμακευτική φροντίδα σε όλους τους κρατούμενους αφού ως χώρα μέλος της Ε.Ε. λαμβάνουμε Ευρωπαϊκά κονδύλια για το συγκεκριμένο θέμα. Ρωτάμε λοιπόν, **που πάνε αυτά τα χρήματα; Για πόσο θα ανεχόμαστε η χώρα μας να γίνεται αποθήκη ψυχών επειδή το επιτάσσει η συνθήκη «Δουβλίνο II»; Πότε θα κλείσουν τα κέντρα κράτησης μεταναστών;**

Όλα αυτά μας εκθέτουν ως χώρα και λαό και πρέπει να σταματήσουν άμεσα.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

(ΔΕΥΤΕΡΑ-ΠΕΜΠΤΗ 10:00-20:00, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10:00-19:00) και (ΣΑΒΒΑΤΟ 10:00-14:00)

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: 210 9631950

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΙΑΤΡΕΙΟΥ: εντός της πρώην Αμερικανικής βάσης
(δίπλα στο Πολιτιστικό Κέντρο Ελληνικού, 200 μέτρα από την Τροχαία Ελληνικού)

Ιστοσελίδα <http://www.mkiellinikou.org> Email: mkiellinikou@gmail.com